

hallastusse párast. Võtta julgust minno sanna peale, ja üssu ennast išsa armastusse sisse." — Noor mees kíssendas siis kibbeda südame wallo al: *Sestsamast, et išsa armastus lõpmatta on minno västo, näitab minno pat sedda raskem minno melest ollewad.* Kuidas ial saaksin, julgeste išsa filmi wadata! — Teed káies ja išsa: maia liggi samas, wibis noot mees, ldi filmid allapiddi, ja útles: *Ei mitte; ei tohhi mitte išsa: maia alluse ülle astuda.* — *Wanna išsa káitte ollid senni rõõmsad sannumed joudnud armsa poia ümberpöörmissest.* Tõttis nore mehhe jouoga pole tee peál poia västo, ja kui olli temmaga kolto saanud, hakkas poia ümber kaela, ning, et poeg olli káis kibbedat wallo põlweli mahha langend, tõstis išsa tedda üles ja nuttis rõmo párast poia kaelas., „Eks sa ei olle ikka veel minno kallis poeg?" útles išsa, „ning nüüd ehk veel fallim fui enne sedda, fest et oled

hakkand, udes ellus káima." — Jësa wiis poega omma kotta, ja teggi temmale keit head, veel rohkeminne kui enne sedda. Aga nore mehhe ellopávad fullusid árra mürres, ja temma aastad dhkamissegä. Salla: ja olli ikka süda temmal leinamas ja kurb. Jggaford et nággi omma au-wåårt ellatand išsa, ldi poeg filmid mahha. Jësal olli fest wågga halle meel, ja útles poiale: „Kas tahhad siis allati kurb olla? Oh vdtta kindlat meelt, ja hakka wahhest, minno süddant ja armastust diete árratundma." — Poeg västas ja útles: *Et olled mind västo vdtmud ilma pahha sauna mulle útkematta, kuidas lähháksin sedda ilmas unustama!* — Se peále útles išsa lahke náoga ja vëhme sannaga: „Eks sa ei olle kängeste isseenesese peále kohhut moissnud, mo poioke? Agga nüüd eksitusse ð on sinnust ülle láinud, ja ue ello: pááv sinno seest toušnud. Et jáatto wahhest nut mahha, ja kõnni rõõm-